

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

ROČNÍK 28

ČÍSLO 3

ZÁŘÍ 2024

Dvě sborová odpoledne na faře

FRIDRICHOMI O AFRICE.

V sobotu 26. října v 16 hodin – manželé Karel a Romana Fridrichovi budou mít povídání o Africe s promítáním obrázků (byli v Africe letos v květnu).

DAN DRÁPAL: JAK OSLAVOVAT BOHA.

V neděli 17. listopadu odpoledne promluví br. Dan Drápal, emeritní senior Církve Křesťanská společenství, na téma „Jak oslavovat Boha“. Hodina setkání bude upřesněna později.

**DOBŘÝ
PASTÝŘ**

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek.
Redakční rada: Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.
Kazatel sboru: Štěpán Janča.
Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,
Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

V době, kdy jsem začal plánovat toto úvodní slovo, vládlo v naší končině několika-měsíční sucho. Teplotní rekordy padaly tak rychle, že už přestávalo mít smysl je vůbec zaznamenávat, a ovoce, které přežilo jarní mrazíky, dozrávalo už jako křížaly. Řeky se daly přejít suchou nohou a i kaktusáři začínali zavlažovat své plantáže. Vodníkům z celého povodí vyschly šosy a chystali se demonstrovat před ministerstvo pro nemístný rozvoj s výhrůžkou, že natrvalo emigrují do Finska, zeme nekonečných jezer a bažin.

Křesťané se modlili za vláhu pro vyprahlou krajinu.

Ve chvíli uzávěrky naopak začíná vody být moc. Prší už třetí den na celém území republiky, půda je nasáklá a rozbahněná a řeky začínají přetékat ze svých koryt. Meteorologická předpověď zatím není příliš růžová a pamětníkům roku 1997 naskakují ošklivé vzpomínky. Vodníci z celého kraje si mnou ruce a chystají se uspořádat sněm na Cvilíně, hned jak z něj bude ostrov.

Křesťané se modlí, aby přestalo pršet a voda brzy opadla, aby byly škody co nejmenší, a hlavně aby ta povodeň někoho nepřipravila o život.

Facebook přináší spoustu katastrofických scénářů. Ateisté, dokonce i ti, kteří donedávna cokoli takového popírali, vykreslují souvislosti globálního oteplování a klimatických změn. Někteří křesťanští „proroci“ pro změnu srovnávají aktuální radarovou mapu deště s mapou procentuálního zastoupení ateistů ve společnosti (Česko je podle toho nejateističtější stát Evropy) a škodolibě citují biblické verše o Bohu, který trestá bezbožníky.

Jsem přesvědčený, že křesťané, kteří to myslí vážně, prosí Pána Boha o bezpečí a pomoc pro všechny postižené, pro bezbožníky stejně jako pro zbožníky.

V době, kdy toto číslo Dobrého Pastýře dostáváte do ruky, už – doufejme – bude voda zase v normálu. Snad ještě vysvitne podzimní slunko a vycucne mokro z krajiny, než dorazí zima. Bude se vyklízet bahno ze sklepů a budou se vyčíslovat škody. Vodníci zase zalezou zpátky do Petrova rybníka mezi amury a tolstolobiky.

Věřím, že my křesťané dále budeme v modlitbách vyprošovat Boží požehnání pro všechny lidi a celou zem, a věřím, že k modlitbám dokážeme přidat i otevřené srdce a pomocnou ruku všude, kde bude potřeba. Protože jen modlitba připravená k činu má sílu přenést hory nebo zadržet příval.

Pane Bože, prosíme o ochranu pro všechny, kdo jsou ohroženi velkou vodou.

Prosíme o zdraví fyzické i psychické, prosíme o duchovní povzbuzení.

Posiluj a opatruj i ty, kdo jsou připraveni právě v takovýchto situacích pomáhat a zachraňovat životy, zdraví i majetek – hasiče, policisty, vodohospodáře, plynaře, elektrikáře a mnohé další.

A prosíme, aby se podařilo brzy napravit všechny škody a aby nezástal bez pomoci nikdo, kdo pomoc potřebuje.

Otvírej naše oči, abychom rozpoznali, kde a jak můžeme a máme posloužit svým bližním a Tvému Království.

Amen.

Štěpán Janča

P.S. Pokud patříte mezi ty, komu voda způsobila škody, prosíme dejte nám vědět – nemůžeme slíbit zázraky, ale máme různé možnosti a zkusíme společně najít cestu k nějaké pomoci.

Nábožko a čajovna

Dvě aktivity chystáme na letošní rok opět pro děti a dorostu-mládež: Nábožko pro děti mezi 4 a 9 lety a čajovnu pro ty starší.

Nábožko bývá jednou za čtrnáct dní v pátek od 16.00 a vedle zábavných her tam děti uslyší krátká převyprávění biblických příběhů nebo inspirativní a interaktivní zamyšlení nad nějakým důležitým tématem.

V mládežnické čajovně je prostor nad dobrým čajem probrat důležité i nedůležité otázky života i víry, zahrát si nějakou hru a zazpívat pár písniček. Scházíme se pro změnu v sobotu od 17.00, opět ve dvoutýdenním intervalu.

Pokud se chcete dovědět o obojím setkávání víc, ptejte se faráře Štěpána Janči nebo sestry Marty Markové. /šj/

Chlapská skupinka

Chlapská skupinka se sice schází o pár let déle než skupinka dámská, ale konala se zatím velmi nepravidelně, sotva jednou do měsíce, obvykle ve středu večer. V novém školním roce by-

chom to rádi změnili a zpravidelnili. Snad se to podaří.

Tímto zveme všechny muže, kteří mají chuť se sejít s dalšími „podobně postiženými“, k rozhovorům o všem možném, co formu-

je naše životy, o tom, co se nám daří i nedaří a jak v tom všem figuruje naše víra v Pána Ježíše Krista.

Blíže informace u faráře Štěpána Janči nebo u kurátora Marka Wdówki. /šj/

Objevování křesťanství

Zveme všechny zájemce k sérii setkání, nazvané Objevování křesťanství. Jsou určeny v první řadě všem, kdo se chtějí dovědět něco o podstatě křesťanské víry, o Ježíši a o tom, co ti křesťané na něm pořád vidí. Setkání se

konají na faře každé úterý od 17.00, od 10.9. až do 19.11. Účast nic nestojí a k ničemu nezavazuje, ale přesto doufáme, že přinese něco nového a podnětného do života těch, kdo se zapojí. /šj/

Hudební lahůdky v kostele

Příznivci moderní country se mohou těšit na legendu českého bluegrassu – ostravskou skupinu BG Styl, která patří k naší špičce tohoto svižného žánru. Čenda, Méda, Láda, Aleš a Jirka jsou známí nejen uměním instrumentálním, ale možná ještě více krásně vyladěnými hlasy. Chcete-li v našem kostele slyšet banjo, mandolínu, dobro, udě-

lejte si čas v neděli 3.11. odpoledne.

Dalším chystaným bonbónkem bude návštěva písničkáře a multiinstrumentalisty Tomáše Najbrta, která by se měla uskutečnit v listopadu či prosinci. Tomášovy písničky zní v kostelích i u táboráků a několik jich najdeme i v novém evangelickém zpěvníku. Tomáš má obrovský stylo-

vý rozmach – jako loutnista hrává hudbu středověkou a renesanční, děti ve školách seznamuje s neobvyklými nástroji jako jsou šalmaj, dudý nebo niněra, zatímco v autorských vystoupeních se hladce přesouvá mezi folkem a bigbitem.

Takže – sledujte v kostele ohlášení nebo doma sborový web, ať o nic z toho nepřijedete! /šj/

Společné bohoslužby na Anenském vrchu

Letošní společné bohoslužby s bruntálskými, opavskými, vítkovskými křesťany a námi krnovskými se konaly na Anenském vrchu nedaleko obce Andělská Hora (mimořadně nádherný rozhled do kraje). Tato společná akce trvala od pátku 14. do neděle 16. června, tedy 2-3 dny (dle libosti).

Já s manželem jsem se zúčastnila jen posledního dne setkání, a to v neděli. Po příjezdu jsme začali bohoslužbou a moc mě překvapilo, kolik lidí se zúčastnilo. Zaujala mě nezvyklá bohoslužba – byla formou divadelního představení. Pak nás čekal úžasný guláš s občerstvením, který si každý pochvaloval a kdo chtěl, mohl si opět párek. Vše bylo moc hezké. Ovšem mimořádně chválil celou akci a její organizátory vozičkář Jiří Vasiliadis, který s námi prožil krásný a nezapomenutelný den. Už teď se těšíme na další společnou akci v přírodě. Dokonce nám přálo i počasí.

Simona Jasko

Náš život má přece oslavit Boha

V loňském čísle Dobrého Pastýře jsme si v historickém okénku mohli přečíst vzpomínku farářky Jarmily Strádalové na náš sbor – působila zde před necelými 60 lety. Nedávné setkání s její dcerou Danielou Pokornou mě přivedlo na myšlenku: tato vzácná žena prošla v životě radostmi i smutkem, nadějí i zklamáním. Rozhovor s ní bude jistě zajímavý.

● **Sestro farářko, máte můj hluboký obdiv. Mít na krku devět křížků, být stále činná, umět pracovat s počítačem – to se často nevidí. Mohla byste vzpomenout na své mládí?**

Nevím, jestli jsem vhodná osoba k rozhovoru. Nera- da vytahuji staré věci. Ale pokusím se o to. Narodila jsem se v roce 1931 Marii Věrtelářové a Josefu Kupkovi v Očelících, okres Rychnov nad Kněžnou. Rodiče byli malí zemědělci. Se svým bratrem Pepou jsme museli pomáhat rodičům na poli, ve žních snášet snopy a stavět panáky. Když začal bratr chodit do školy, velice jsem toužila chodit s ním také. Pan učitel byl tak laskav, že mi dovolil přicházet každou středu odpoledne na zpěv a tělocvik. Moc mě to těšilo. Po základní škole jsem absolvovala čtyřletou sociálně právní školu.

● **Vzpomínáte si na motivaci, která Vás vedla**

● 1969 - Konfirmace s farářkou Jarmilou Strádalovou

na studium bohosloví do Prahy? A jak jste se seznámili s manželem – také farářem.

Ptáš se na motivaci? Na hodinách náboženství (bývaly ještě ve školách) jsme měli úžasnou učitelku – paní farářovou z našeho sboru v Klášteře nad Dědinou. Jak ta uměla vyprávět biblické příběhy! Všechny děti na ní visely. Už tenkrát jsem začala mít sen: stanu se učitelkou náboženství. Po maturitě bylo všem maturantům (nejen z gymnasií) umožněno hlásit se na jakoukoliv fakultu. Pořád ve mně dřímá sen o učitelování, a teologická fakulta v Praze

mi to umožňovala. Tam na fakultě jsem potkala muže svého života – Jaromíra Strádalá. Byl to muž pokoje.

● **Jaké to je, když jsou oba manželé faráři? Potkávali jste se někdy doma? A netrpěly tím Vaše děti?**

Po fakultě dostal manžel od vedení církve umístěnku na sbor do Českého Těšína. Za dva roky, v r. 1958, jsme se přestěhovali do pohraničí – do Bruntálu. Velký rozdíl. Z největšího sboru naší církve do maličkého. Ale lidé zde byli přátelští, srdeční a prostředí rodinné. Narodily se nám dvě děti: Daniela a Ja-

romír. Deset let jsem pracovala v domácnosti, pomáhala manželovi ve sboru a snažila se, aby fara byla vždy otevřená příchozím. Naskytla se mi také možnost angažovat se v Červeném křížu v Bruntále. Udělala jsem zkoušku na dobrovolnou sestru a absolvovala týdenní školení. Měla jsem se co ohánět, ale když mi v roce 1968 přibyl krnovský sbor, stalo se vše ještě náročnější. Manžel sloužil ve svém bruntálském sboru a já dojížděla vlakem do svého krnovského sboru. Později po přestěhování jsem dojížděla z Hronova do Letohradu a Bohuslavic nad Metují a nakonec 17 let do Broumova. Naše děti byly v neděli ráno s tatkou doma v Bruntále na shromáždění, na oběd je většinou pozvala některá rodina ze sboru. A když jel tatka odpoledne do některé kazatelské stanice, jely děti buď s ním nebo zůstaly v rodině. Asi to pro ně nebylo jednoduché, ale zocelilo je to. Dcera vystudovala farmacii a syn šel v našich šlépějích. Momentálně je farářem v Mělníku.

● **Jak jste se ve sboru v Krnově zabydlela? Máte hezké vzpomínky?**

Politická situace v roce 1968 se stala svobodnější a faráři měli volnější ruce. Lidé se tolik nebáli přijít do kostela, posílali děti na nábožko nebo křesťanské tábory. Práce ve sboru se docela rozjela a myslím, že jsme se navzájem měli rádi. Do kazatelských stanic mě vždy někdo z bratří odvezl. Sbor se konso- lidoval a staré rozepře ve star-

● *Fařářka Jarmila Strádalová v současnosti*

šovstvu ustaly. Protože jsme neměli prostory, kde by se odbyvaly různé sborové aktivity, muži ze sboru zřídili v jedné sakristii (dnešní místnost pro Nedělní školu) kancelář, kam přicházeli zájemci o kontakt s farářem – a nebylo jich málo; a ve druhé sakristii (druhá dnešní NŠ) místo pro různá setkávání. V kostele nebylo topení, jen kamna na uhlí. Než jsem v chladných měsících přijela vlakem z Bruntálu, roztopila sestra Maláčová kamna, aby sezení bylo únosné. Protože si záměrně pamatuji jen veselé věci, vzpomínám, že sestra Maláčová jednu roztopila kamna tak, že během úředních hodin jsem uslyšela v blízkosti houkání hasičského auta, krátce na to dusot bot a do kostela vtrhli hasiči s tím, že hoří střecha kostela. Asi byl špatný tah v komíně.

● **Myslím, že farářské povolání je psychicky velmi náročné. Práce s lidmi není žádná sranda.**

Jak překonat v životě křivdy, zklamání a neza- hořknout?

Jsem typ ženy, která velmi, velmi nerada vytahuje staré věci, křivdy a podobně. Zklamání a křivdy jsou přece běžnou součástí života každého z nás. A každý člověk si někdy sáhne na dno. To špatné vědomě vytlačuji z hlavy. Ale když jinak nedáš, tak tedy vzpomínám na trochu legrační a trochu kuriózní situaci. Když čtyřčlenná farářská rodina měla žít z 1 platu (či spíše „žebračenky“), byla to bída s nouzí. Jak jsem se zmínila, angažovala jsem se v Červeném křížu, udělala zkoušku na dobrovolnou sestru a týdenní školení. Bylo mi přislíbeno, že mě přijmou do Okresního výboru Červeného kříže v Bruntále a tím trochu vylepším rodinný rozpočet. Byla jsem připravena a docela se těšila. Jednoho dne zavolal církevní tajemník, že místo je obsazeno. Zasloužil se o to. Mají prý jiného faráře. Byl to můj známý (znala jsem se i s jeho otcem), který rezignoval na povolání kazate-

● *Fařárka J. Stradalova s manželem, synem a dcerou - 2016*

le. Nepopírám zklamání. Zároveň jsem si uvědomovala, jak nutné je odpouštění. Pak přišla nabídka kazatelky v Krnově. Když jsem poprvé do Krnova přijela, hádejte, kdo mě pozval na nedělní oběd. Byl to tento exfarář s manželkou. A já nabídku přijala. Teď se tomu trochu usmívám, jaký to byl paradox. Copak v životě jde o to mít se dobře a žít si co nejlépe? Náš život má přece oslavit Boha. O zahorknutí nemá být ani řeč.

● **Vnímala jste někdy při své práci a cestách Boží ochranu?**

Vždy jsem se modlila a odevzdávala do Božích rukou. Opět úsměvná situace: krnovský sbor měl i diasporu, kam jsem jezdila a vždy mě někdo, kdo vlastnil řidičský průkaz, odvezl na odpolední bohoslužby. Jedenkrát mě vezl do diaspory bratr ze staršovstva na motorce. K motorce měl připevněnou „sajdu“ (boční vozítko připevněné k motorce) a tam mě posadil. „Máte hezkou sajdu,“ pochválila jsem ho. „Tu jsem si dělal sám,“ pochválil se presbyter. Ze sajdy se ce-

lou, i zpáteční, cestu nesly prosby k nebesům o ochranu. Byly vyslyšeny. Přece jen mě doma čekaly dvě děti. Vzpomínám ještě na jeden legrační moment: když byly děti malé a byly samy doma, musely nám vždy napsat vzkaz, pokud odešly ven. Syn – prvnák – napsal na dveře: „Jsem na hřišti. Klíč je pod rohožkou.“ Výborná pozvánka pro zloděje, i když u nás nebylo co ukrást.

Uvědomuji si, kolik Boží ochrany a lásky jsme přijali z Jeho rukou. A to vědomí, že Bůh stojí při nás, je k nezaplacení. Ještě bych dodala slova písně, která mi jde ze srdce: „Pán Bůh je láska, to z Písma víš. On se i k tobě sklání. Když se Mu v modlitbě přiblížíš, dá ti své požehnání.“

● **Co je kotvou Vašeho života, která Vás drží ve zlých dobách?**

Láska Boží ke všem lidem, zjevená v Pánu Ježíši Kristu – to je kotvou mého života.

Sestro farářko, moc děkuji za Vaši upřímnou zvěst. *Tamara Maláčová*

Biblické pojmy

Vděčnost

Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj – právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte vděční. Slovo Kristovo ať ve vás přebývá v hojnosti. Navzájem se ve vši moudrosti vyučujte a napomínejte. S vděčností v srdci zpívejte Bohu žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoliv děláte, ať už ve slovech či skutcích, všechno to činite ve jménu Pána Ježíše a děkujte skrze něj Bohu Otci.

Epistola Koloským 3,15-17

Když mi bylo asi šestnáct a začínal jsem se zajímat o Bibli, dostal jsem od jednoho kamaráda kapesní vydání kralického Nového Zákonu se Žalmy. Prý to má po dědečkovi. Nosil jsem ji v kapse do školy a občas jsem si krátil čekání na autobus čtením. Jednoho dne jsem se dostal ke třetí kapitole Koloským, a v ní byl staříčkým vybledlým inkoustem zaškrtnutý konec 15. verše, a u toho poznamenané datum.

Dnes už si pamatuju jen matně, že tam byl snad rok 1929, ale o to živěji si vzpomínám, jak moc mě to v tu chvíli na autobusové zastávce oslovilo: Někdo, koho jsem nikdy nepoznal, si o šedesát let dřív než já četl stejný text a inspirovalo ho to stejně jako mě.

Netuším, jaké konkrétní důvody k vděčnosti měl onen můj písmáček předchůdce. Moje fantazie se rozběhla na plné obrátky – přelom dvacátých a třicátých let 20. století byl přece dobou mnoha dramatických událostí a změn ve společnosti, na lidi přicházely spousty různých starostí a pohrom – za co tedy mohli děkovat?

Zřejmě se to nikdy nedovím, ale raduju se z toho, že i v dramatické době dokázali najít důvody k vděčnosti.

V citovaném textu, v Pavlových napomenutích maloasijským křesťanům, jsou na pár řádcích hned tři výzvy k děkovaní. „Buďte vděční,“ „s vděčností zpívejte Bohu žalmy“ a „děkujte Bohu Otci“. Vděčnost podle Pavla patří k základnímu nastavení křesťanovy mysli. Opakuje to mnohokrát i v jiných epistolách. A stejnou notu hrají i Petr, Jakub nebo Jan. Nemluvě o Pánu Ježíši, který svým učedníkům řekl celé podoběnství o vděčnosti (Lukáš 17,11-18).

Je zajímavé, že vděčnost, ač je jen v Novém Zákoně zmiňována přibližně dvacetkrát, není uvedena například v seznamu ovoce Ducha svatého (Galatským 5,22-23). Tam apoštol mluví o tom, jakými vlastnostmi by se v nás měla projevit naše víra v Pána Ježíše Krista, naše spoléhání na Boha Otce. Na tomto místě vděčnost zmíněna není – není totiž plodem víry, který má sloužit druhým. Vděčnost by měla být automatickou reakcí člověka na obdarování, člověka, který

si uvědomuje, že to, co má, není samozřejmost. Patří jak do vztahu k Bohu tak do obvyčejného setkávání mezi lidského.

Životní nastavení vděčnosti je rozhodně podstatně lepší než postoj neustálé nespokojenosti a nadávání. Vděčnost prozáří život člověka i celé jeho okolí. Děkovaní rozehřívá lidská srdce a proměňuje je. Stalo se mi nejménou, že jsem měl jít na úřad nebo do obchodu a druhí mi říkali, jak nepříjemní jsou tam úředníci a prodavači. Ale když jsem tam přišel s pokorou a s vděčností, i největší drsníci většinou roztáli (aspoň trochu) a dalo se s nimi domluvit.

Písmo nás zve, abychom si vděčnost zvolili za svůj přístup k životu. Máme za co děkovat – Ježíš nám přece přinesl odpuštění hříchů a vysvobození z beznaděje, Bůh nás má rád takové, jací jsme, záleží Mu na nás. Můžeme se k Němu obracet v každé chvíli a v každé situaci, můžeme Mu v modlitbě přinášet všechny své bolesti nebo těžkosti. To je přece dost důvodů k vděčnosti!

/šj/

Akce plná hudby a rozhovorů

Dne 7. června tohoto roku otevřely mnohé kostely a modlitebny své vstupy pro veřejnost do pozdních hodin. Myšlenka otevřených dveří kostelů pochází z Rakouska a velmi se rozšířila do ostatních zemí.

Není divu, že právě z Rakouska. Za socialismu, když se projíždělo Rakouskem večer, v krajíně zářily osvětlené kostely jako majáky. Bylo to krásné. Asi od toho byl již krůček k myšlence otevřených kostelů v noci.

V roce 2005 proběhla první Noc kostelů (Lange Nacht der Kirchen) ve Vídni.

Tato každoročně pořádaná akce umožňuje široké veřejnosti nezávazné přiblížení

se a setkání s křesťanstvím. A křesťané se snaží svým návštěvníkům zpříjemnit program koncerty, liturgií nebo vystoupením na věž.

U nás se rozezněla klenba dětskými hlásky pěveckého sboru Janáčkovy Brumendo z 5 ZŠ Krnov pod vedením sbormistryně Mgr. Marty Mrkvanové.

Příjemný čas venku před kostelem jsme strávili s hudební skupinou Tramíněk a zbytek večera do 23 hod jsme již v kostele zpívali zpěvy z Taizé.

Během občerstvení jsme mohli vstoupit do přátelských rozhovorů s hosty. Seznámila jsem se s Katy, dobrovolnicí z Estonska, pracující v krnovské Charitě. Položila mi otázku: „Jak se člověk stane křesťanem“. Takovou otázku člověk často nedostane.

Vybavuje se mi vzpomínka z dětství z roku 1957, kdy nám soudružka učitelka vyprávěla o plánech s kostelem v Třemešné. Právila:

„V kostele umístíme krávy. Krávy a traktory. Koně ne, koně nebudeme pěstovat, protože pracují pouze v létě a v zimě nedělají nic, jenom spotřebovávají potravu. Kdežto takový traktor, když

nepracuje, tak nespotebovává žádnou „potravu“.

Dnes téměř opravený kostel zdobí internetové stránky obce Třemešná.

Genius loci zvítězil.

Ludmila Krčová

Muž s kérékou v roli anděla

Nejspíš by to ještě týden počkalo, když muž to tady stojí rok. Moje trpělivost s tím nerezovým spotřebičem ale zkrátka přetekla. Myčku bylo nutno naložit do kufru auta a pak vynést do prvního patra. Pro zdatné muže celkem nenáročná operace. Pomocníci se mají objevit další týden. Já to chci mít ale urychleně už teď. Nedbaje všech dobře míněných rad optiků, jenž mi nařizují vyhýbat se nošení břemen. Nedbaje toho, že už z Božího pověření snažím se zachovat dárou a vyhýbat se nadměrné zátěži. Společně s mužem bereme věci do vlastních rukou. První etapa se dala zvládnout. S myčkou v kufru auta si to míříme přes město. Konečně spotřebič uvidí svého nového majitele. Nejprve je nutno nacouvat na chodník. Vystoupím z auta a horlivě mávám tu vpravo a tu vlevo. Řidič trochu zdráhavě couvá následující mých pokynů. Jak se blížíme k cíli, postává za mnou muž v černém, na těle nejedno tetování. Sebejistě naviguje a udává autu správný směr. Sama sebe přistihnu v údivu, jak směle jej oslovím. Ještě prý bude potřeba vynést myčku do patra, jestli by byl tedy pán ochoten. Souhlasně přikyvuje. Má čas a dokonce nazbyt.

„Prima, tak takhle se o mě staráš,“ pomyslí si a pozdvihnu oči k nebi s překvapivým výrazem. Připadám si náhle významně milovaná samotným Bohem. A to i přes mou svéhlavost a urputnost. Jak velkory-

se jen Boží srdce může být. „Díky,“ špitnu nesměle nahoru, „já už bych to totiž vážně neunesla.“ A následně přemýšlím, kolik zbytečných břemen ještě životem vláčím a nemusím. Nejspíš to pro mě bude ještě obsáhlejší lekce.

Z rozjímání mě vytrhne návrat mužů, v závěsu s novou majitelkou myčky. Ta vroucně děkuje a já jen dosvědčuji, jak nám to ten Pán Bůh dneska skvěle zařídil.

„A chtěl byste nějakou knihu?“ zaslechnu ještě manželovu otázku. K mému překvapení muž souhlasně přikyvuje. Manžel opět otevírá kufr tentokrát s právě nabytou duchovní literaturou.

„Synové a dcery Boží, O našem zdraví, Síla pověry,“ zaslechnu předříkávat tituly.

„Vzal bych si ty pověry,“ natahuje muž ruku ke knize s černo-fialovou obálkou. Ještě jednou se rozloučíme s vřelým a vzájemným díky a opouštíme netradičně motorizované pěší zónu. Ohlédnou se. Muž s tetováním listuje v knize s měkkou vazbou a ohýbá ji. Jak trefně, pomyslí si. Kolika pověrám a magickým symbolům odevzdal tento muž svůj život. A to tak hluboce, že si je bolestně nechal vrýt do kůže. Ztrácíme se ve zmeti panelových domů. Tiše se modlím, aby své pověry vyměnil za jedinou a pravou víru, která se nevrývá jen pod kůži, ale do samotného srdce.

Pavčina Lakomá

Klubík Přístav

Snovým školním rokem se odstartovala pravidelná setkání pro děti.

Další se uskuteční již tento pátek 20. 9. od 16 hod. na faře v Bruntále.

Ke společnému vyprávění biblických příběhů, hrám a zpěvu jsou zvány všechny děti ve věku od 6 – 12 let.

Modlitební karavan v Bruntále

Ve čtvrtek a pátek 26. - 27. 9., od 9 do 17 hodin, bude na Náměstí míru opět k dispozici služba „Modlitebního karavanu“.

Cílem je oslovit širší veřejnost a nabídnout modlitbu či rozhovor potřebným.

• Červencova bohoslužba s bratry a sestrami z místní Církve bratrské

• Tradiční zahradní posezení po bohoslužbách

• Setkání s knězem Mathiasem Kotonským a jeho sestrou z Německa

• Společná bohoslužba v křesťanském společenství Tesalonika

Narozeniny v našich sborech

Milí jubilanti

přijměte naše blahopřání s přáním pevného zdraví, Boží ochrany a hojného Božího požehnání. Přijměte také povzbuzení z Božího Slova, a to tentokrát z Jakubova listu 1,12:

Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřík života, ježž Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.
Redakční rada

KRNOV:

Říjen:

Jana **Strádalová**
Vlasta **Jeničková**
Darina **Balová**,
Martina **Chlápková**
Jarmila **Ničmanová**
Pavla **Vybíralová**
Lydie **Jančová**

Listopad:

Kristýna **Tylečková**
Stanislav **Vybíral**
Jiří **Marek ml.**
Kryštof **Dokoupil**
Julius **Jasko**
Michaela **Čičmanová**

Prosinec:

Petr **Strnad**
Věra **Marková**
Pavel **Čepara**
Marie **Šimková**
Marek **Wdówka**
Lukáš **Sedláček**
Tomáš **Kubica**
Lydie **Zmrzliková**
Marie **Marková**

BRUNTÁL:

Listopad:

David **Šrom**
Zuzana **Kielarová**

Prosinec:

Alena **Šromová**
Pavlna **Lakomá**
Adriana **Maňáková**

CHCETE: ODDECHNOUT SI OD STRESU?
VYČISTIT SI HLAVU?
PODĚKOVAT?
POTŘEBUJETE:
JEN TAK SI POPOVÍDAT?
POSEDĚT CHVÍLI V TICHU?
POSTESKNOUT SI?
VYBREČET SE?
STOJÍTE O:
KAPKU ČAJE NEBO KAFE?
ROZHOVOR S FARÁŘEM?
OSOBNÍ MODLITBU A POŽEHNÁNÍ?
ZASTAVTE SE V KOSTELE!
PONDĚLÍ, STŘEDA A PÁTEK..... 7.30 - 9.00
PONDĚLÍ, STŘEDA A PÁTEK... 14.00 - 16.00
NEDĚLE..... 9.45 - 11.30
nebo zavolejte: 739 244 607 a domluvíme se jinak
evangelický kostel Krnov, Husovo nám.

CEKOSLOVÁKSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FOND MÍSTNÍ CÍRKEV

Dětský den

Dne 22. června se opět po roce konal v Krasově dětský den. Celé sobotní odpoledne jsme společně s Jonášem prožívali jeho dobrodružství.

Pro děti byly připravené stanoviště, která se týkala právě Jonášova příběhu. Děti si sháněly lístek na loď do Taršíše, připravovaly se na vyplutí, tak že se učily skládat lodičky. Snažily se posbírat vodu, která tekla do lodě. V břiše velryby luštily podmořské puzzle a nakonec došli přes překážko-

vou dráhu až do Ninive. Na zahradě pro ně byly připraveny ještě drobné úkoly, tvořivá dílna, skákací hrady, opékačka a nesmělo chybět oblíbené

bingo, kde vyhrává každý. Počasí nám také letos přálo a po celou dobu svítilo slunce. Děkuji všem, kdo se zapojili do přípravy.

Ve Francii jsem zakotvil na 38 let

Znáte Julka Jasko? Možná někteří. V dnešním rozhovoru máte možnost tohoto muže poznat i vy, kteří ho ještě neznáte. Se svou manželkou Simonou se stali pravidelnými účastníky nedělních bohoslužeb, divadelních her a různých sborových aktivit.

● **Julku, těší mě, že jsme vás oba mohli poznat. Protože patříš mezi nové, neokoukané přátele, mohl by ses nám trochu představit?**

Rád se představím. Narodil jsem se v Krnově roku 1961. Již na základní škole mě uchvátilo bojové umění a naplno jsem se začal věnovat řeckořímskému zápasu. Nechci se chlubit, ale myslím, že mi to docela šlo – zápasy v ČSSR i v zahraničí. Jako „bokovku“ jsem navštěvoval (většinou nenavštěvoval) elektrotechnickou školu v Ostravě. Nějak jsem ji zvládl. Ale můj život byl především sport a ten mě finančně zajišťoval. V roce 1985 jsem i se svým mladším bratrem vyjel do Švýcarska, kde nás oba čekaly zápasy. Do Krnova jsme se už nevrátili a odjeli do Paříže k našim příbuzným. Ve Francii jsem zakotvil na 38 let. Lidé se divili: „Proč to udělal? Tady měl peněz víc, než kdokoliv jiný!“ Ale špiclování, udávání a podobné komunistické manýry jsem už nemohl rozdýchat. Venku se mi dařilo. Navázal jsem vztah s dívkou a měl vše potřebné.

● *Julek a Simona*

● **Při jednom rozhovoru ses zmínil, že právě v Paříži, v místě svého bydliště, jsi poprvé zaslechl informací o Bohu. Jak to na Tebe zapůsobilo?**

Ano. V roce 1990 jsem jednou vyšel z „Paláce sportů“ v Paříži. Předem mnou se objevil muž – americký misionář – s Biblií v ruce. „Věříš v Boha?“, vyhrkl na mě. Otázka mě velmi překvapila a zároveň mi připadala směšná. Co ode mě ten chlap chce? „Bůh mě poslal přímo za tebou, abych ti předal dobrou zprávu,“ dodal ještě a pozval do jejich církve, která se jmenovala „Kostel Krista“ v Paříži.

● **Nechal ses pozvat do společenství křesťanů?**

Poznámka, že misionáře poslal Bůh přímo za mnou, mi vrtala hlavou. A tak jednoho dne jsem se tam šel podívat. A to překvapení – plno mladých, šťastných, úspěšných lidí, krásné zbožné písně, pikniky, volejbal... radostná atmosféra. Začali jsme tam chodit již s mou manželkou. Po čase jsem zjistil, že ve společenství něco nehraje. Byla vyžadována poslušnost a ne diskutuje se o tom – autorita má přece vždy pravdu; automatické desátky, někdy tvrdě vyžadovány a myslím, že pro-

blém byly i „čachry“ s penězi. Mé nespokojené otázky se vedení sboru nelíbily, a tak jsme i s manželkou z toho společenství odešli po třech letech. Jenže zůstávala nejistota. Přišli jsme o spásu? S každým, kdo ze společenství odešel, se automaticky okolí přestalo bavit, protože byl Bohem zavržen. A to byla tíha na duši. Nedaleko našeho bydliště sídlil baptistický sbor. Navštívil jsem kazatele a odcházel potěšen: „Neboj se, o spásu jste nepřišli. Žádné společenství nemá patent na pravdu.“ Baptistický sbor se stal naším duchovním domovem do roku 2002. V rodině se nám dařilo, přišly tři děti, v práci vše fungovalo. Pak jsme se přestěhovali na opačný konec Paříže, stavěli domek, starali o děti a chodili do práce. Do sboru k baptistům bylo daleko. A já se začal vymlouvat: „Pane Bože, mám teď tolik práce, tak málo času a do sboru je to daleko. Nezlob se, teď nebudu chodit mezi křesťany, ale slibuji, že až bude volnější doba, určitě se vrátím.“ Jak šel čas, přestal jsem se modlit a Boha ze svého života vytěsnil. Manželka sklouzla k okultismu. Následoval rozvod.

Asi před třemi lety, v roce 2021, se mi stala zvláštní věc. Několik nocí po sobě, sotva jsem usnul, slyšel jsem naléhavý vnitřní hlas: „Je čas se vrátit!“ Hned jsem se probudil, a tak se to pořád opakovalo: „Je čas se vrátit! Je čas se vrátit!“ Byl jsem nevyspaný. Co se to se mnou děje? To Hospodin mě volal zpět.

Chyběla mi odvaha a bylo mi trochu trapné se vrátit po 19 letech znovu do baptistického sboru. Pobídl jsem svého syna: „Pojd', podíváme se tam,

jen se podíváme.“ Když začalo kázání, dotkl se mě Boží Duch. Úplně, ale úplně mě přemohl. Tak jsem obnovil společenství s Bohem a křesťany.

● **Na podzim loňského roku ses vrátil do „velkoměsta“ Krnova. Spolu se Simčou přicházíte na evangelické bohoslužby s určitou tradicí. Udržuješ kontakty s francouzským baptistickým sborem?**

Určitě. Po 38 letech jsem se vrátil do rodného města, ale chyběla mi správná duše. „Bože,“ modlil jsem se, „toužím po ženě, která by byla podle tvého srdce.“ A Bůh mi poslal Simču. Na francouzský baptistický sbor rád vzpomínám a jsem s nimi v kontaktu. Vznikl asi před 15 lety, byl založen malou skupinou věřících. Před 3 lety opravili prostor pro 250 lidí. Nedávno mi psali, že vyřizují přístavění prvního patra. Zpívají gospelové písně za doprovodu klavíru, kytary, basy a bicích. Mnoho křesťanů chce předzpívat a musí čekat, až na ně přijde řada. Sbor se přizpůsobil očekávání mládeže. Je tam úžasné probuzení. Mám velkou radost.

● **Není příliš osobní otázka, když se Tě zeptám, které rozhodnutí ve Tvém životě bylo nejtěžší? A co pokládáš za nejšťastnější období?**

V životě jsem musel udělat několik těžkých rozhodnutí. To bych si, s dovolením, nechal pro sebe. Ale to nejkrásnější období mého života bylo, když se Bůh smiloval a zavolal mě zpět. Čekal, až se zase vrátím. Neodepsal mě. Bylo to úžasné. Zakusil jsem také Jeho dotyk - uzdravení z dlouhé a vážné nemoci. SLÁVA NAŠEMU BOHU!!

● **Občas se zmíneš o tom, že kromě aktivit ve sboru hledáš ještě nějakou speciální službu, kde bys poznal, že právě tu Pán Bůh pro tebe připravil. Nedávno jsi byl s bratrem Bedřichem Markem navštívit vězně v opavské věznici. Rýsuje se Ti už něco konkrétního?**

Upřímně: toužím celým srdcem sloužit Bohu. Víím, že mi dá mnoho příležitostí. Mohou to být třeba i drobné služby. A když se ptáš na opavskou věznici, s bratrem Bedřichem se mi líbilo. Za katrem to asi není žádná sranda. Je to moc důležitá služba.

● **Když jsem se při minulém setkání ptala Tvé manželky Simony, co se jí z Božího Slova nejvíce dotýká, odpověděla hezkou básní. Co mi řekneš Ty, prosím?**

Možná je to zvláštní, ale mě nejvíce oslovují texty Římanům 8,28-30: „Víme, že vše nakonec slouží k prospěchu těch, kteří Boha milují. Ti jsou podle jeho vůle povoláni, aby získali podobu Božího Syna. Mají se stát jeho rodinou a Ježíš bude nejpřednější. Proč jsou k tomu povoláni? Protože je Bůh před věky důvěrně poznal a k tomu vyvolil. Tento cíl dosáhnou, protože je ospravedlní a oslaví.“ A ještě jeden text mi leží na srdci – Římanům 9,15-16: „Mojžíšovi přece Bůh řekl: Projevím svou přízeň, komu chci, a slituji se, nad kým chci.“ Nikomu tím Bůh není povinen, nikdo na to nemá nárok. Je to jen jeho milost, když to učiní.

Julku, děkujeme Pánu Bohu za Tebe i za Simču. A dnes Ti navíc děkuji za rozhovor.

Tamara Maláčová

Křest Ivana Čonky

V neděli 4. srpna byl v rámci bohoslužeb pokřtěn bratr Ivan Čonka, který do našeho sboru chodí pravidelně od konce loňského roku. Absolvoval řádnou křestní přípravu a vyznal svou víru v Pána Ježíše Krista.

Toto nám Ivan napsal o svém životě: „Narodil jsem se 30. července 1978 v Ostravě. Rodiče již zemřeli. V Ostravě bydlí ještě moji další čtyři sourozenci. Od jakživa jsem vyrůstal v ústavech. První byl Ústav sociální péče Marianum v Opavě, kde pracovaly řádové sestry. Vzpomínám na kněze pana Hybše – vě-

noval se mi. V mých 18-ti letech mě přesunuli do ÚSP v Jinřichově ve Slezsku do zámku, poté do sociálního zařízení Slezské diakonie Harmonie v Krnově. Před 11 lety se pro mě situace zásadně změnila – dostal jsem se do programu podporovaného bydlení. S paní asistentkou překonávám nástrahy všedních dnů. A co mi dělá radost? Je to víra v Pána Boha a Pána Ježíše Krista.“

Bratru Ivanovi přejeme, aby ho Pán Bůh provázel svým požehnaním a aby ho svým Duchem proměňoval a dal mu růst ve víře, lásce, vděčnosti i službě bližním. /sj/

Člověk v džungli paragrafů a Potlach pod kruchtou II

Víkend 18.-19.10. bude v našem sboru velmi intenzivní.

Nejprve vás všechny zveme na pátek 18.10. od 19.00 do kostelního podkruchtí k panelovému rozhovoru s velmi zajímavými osobnostmi Mgr. Janem Dospivou, právníkem oddělení silničního hospodářství krajského úřadu Ostrava, a nám dobře známým JUDr. Jiřím Plevou, Ph.D., který už několik let pracuje na odboru trestního řízení Nejvyššího státního zastupitelství v Brně.

Rozhovor jsme nadepsali **ČLOVĚK V DŽUNGLI PARAGRAFŮ** a oba bratři se s námi podělí o své pohledy na to, zda je zákonný systém naší země skutečně nepřehlednou a nebezpečnou džunglí nebo zda je přiměřenější nějaké jiné přirovnání (např. hluboký oceán s hejnem žraloků). Očekáváme také radu, jak se v bludišti předpisů může zorientovat obyčejný člověk, a jsme zvědaví, jak existenci v tomto zvláštním

světě zvládají Honza a Jirka jako lidé a křesťané. Určitě si můžeme taky připravit všetečné otázky a bratři nám na ně, bude-li to možné, odpoví.

Honza s Jirkou s námi zůstanou přes celý víkend. Jelikož oba jsou výtorní muzikanti a písničkáři, dostanou zнову prostor v sobotu 19.10. od 16.00, tentokrát v kostele, aby předvedli při **POTLACHU POD KRUCHTOU** své písničkářské experimenty. Předskokana jim bude dělat náš farář Štěpán Janča. Po skončení koncertu, stejně jako vloni, nebudeme muset hned domů – můžeme dál pokračovat muzikantským jam-session s výše zmíněnými hvězdami, ale i se všemi, kdo si přinesou nějaký svůj nástroj a přidají se. Hrát a zpívat se bude, dokud nás to bude bavit...

Abychom vzácné hosty využili opravdu pořádně, bratr Honza nám ještě poslouží kázáním při nedělních bohoslužbách 20.10.

ČESKOBRAŠKÁ CÍRKEV & VANGELICKÁ
19.10.24 16.00 **krnov**
KRMNOVSKÝ ÚSTAV 87/081

POTLACH POD KRUCHTOU II.

DRUHÝ ROČNÍK SETRÁNÍ PÍSNIČKÁŘŮ,
PÍSNĚ AUTORSKÉ I PŘEJATÉ,
PŘIJĚTE SI POSLECHNOUT
I ZAPÍVAT

**HONZA DOSPIVA
JIRKA PLEVA
ŠTĚPÁN JANČA**

PO SKONČENÍ SPOLEČNĚ MUZICHOVÁNÍ

evangelici **KRMNOV**

EVANGELICKÝ KOSTEL
KRMNOV, HUSOVO NÁM.

DOPORUČENÉ VSTUPNÉ 100,- Kč

Polovina dětí byla z Ukrajiny

Tábor na Spálově se letos konal už v polovině července. Zúčastnilo se ho 18 dětí a 12 vedoucích. Přestože jsme bydleli na louce v indiánských týpí, v rámci velké táborové hry jsme lítali vesmírem, objevovali neznámé planety a zápolili s všelijakými nástrahami, kte-

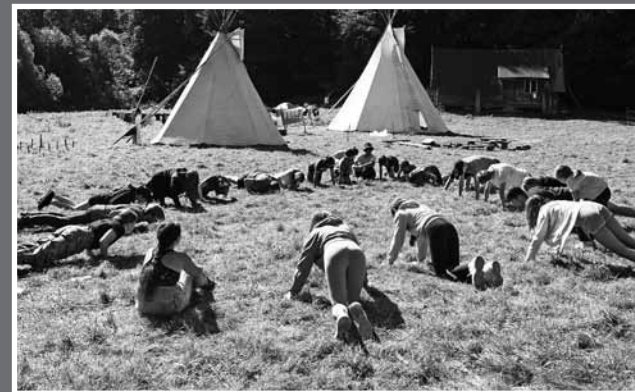
ré před nám tyto výpravy připravily. K tomu jsme se samozřejmě museli naučit spoustu nových dovedností – od uzlování, bylinkaření, zdravotvědy, rozdělování ohně nebo přežití v divoké přírodě až po písničky z táborového zpěvníku nebo pár příběhů z Bible. Většinu času „mezipřistání“ jsme ovšem trávili v řece, jelikož naše „rodná“ hvězda nám bez přestání pražila nad hlavou.

Vedle zábavy akční jsme si taky povídali o životě a o Pánu Ježíši, a o tom, co se mů-

že stát, když Pán Ježíš vstoupí do našeho života. Večery jsme pak trávili kolem ohně zpíváním a hraním scének. Kapela byla vskutku monumentální – chvílema hrály 3 kytary, ukulele, a ještě foukací harmonika. Jednou z nejoblíbenějších písniček byla překvapivě ukrajinská lidová koleda.

Je třeba říct, že občas se nám trochu komplikovala komunikace – jelikož polovina dětí pocházela z Ukraji-

ny – ale vždycky jsme se nakonec domluvili. Parta, která se vytvořila, byla opravdu prvotřídní.

K celkové atmosféře vesmírné mise přispělo pohodové vedení Fandy, s herní podporou Vojty a Toma, přirozená autorita Danova, Verčín policijní dril i Jěňovo klidné až filozofické dřevozpracovávání, Káčo-Jonášovské hudební sedánky, bravurní zvládání zdravotáč-

kých záležitostí (díky Bohu jich nebylo letos mnoho, a hlavně žádné vážné) v podání Katky a Monči i Štěpánovy povídky. To všechno bylo korunováno prvotřídním kuchařením Filipovým.

Děkujeme YMCA Orlová za zorganizování a za střechu nad hlavou, a hlavně děkujeme Pánu Bohu za ochranu i za parádní počasí. A snad se s většinou za rok sejdem zase!

/šj/

Všechny děti byly šikovné

Letos poprvé se konal pod záštitou našeho sboru příměstský tábor. Pro jeho konání jsme se rozhodli někdy kolem Vánoc. Byla to pro nás opravdu velká výzva. Zvládneme to? Najdete se dostatek lidí, co by nám pomohli? Budou děti v pohodě? Uděláme pro ně tábor dost atraktivní? Zvládneme finanční stránku, když jsme cenu dali tak nízko? Přezijeme to všichni bez úhony?

Všechny tyto otázky a mnoho dalších starostí se vznášely kolem organizace celého tábora. Už od začátku jsme ale všechny tyto naše starosti předkládali Pánu a nebyl by den, kdy na vše okolo tábora někdo nemyslel v modlitbách. Jsem přesvědčena, že i díky tomuto pevnému základu (v podobě modliteb) se příměstský tábor vydařil. Nemáme jen ten pocit, ale opravdu je to tak. Náš první (a doufám,

že ne poslední) příměstský tábor byl povedený. Byl plný požehnaní od pondělí do pátku. Díky táboru jsem si uvědomila mnoho věcí. Ve sboru máme tolik služebníků, kteří se rádi a bez váhání zapojí do pomoci. A nemám na mysli jen pomoc hmatatelnou (příprava buchet, jídla, darování kompotů, ovoce

a zeleniny, hlídání apod.) Velké množství lidí na nás neustále myslelo v modlitbách. Tato forma pomoci pro nás také mnoho znamenala. Je vás tolik, kdo jste pomáhali, že tady nechci jmenovat konkrétní lidi, protože bych určitě na někoho zapoměla. Vám všem moc děkujeme.

Jsem velice ráda, že jsme do organizace tábora mohli zapojit i naše mládežníky. Byli pro mě příjemným překvapením. Projevili se jako opravdu schopní služebníci, se kterými byla radost spolupracovat, a už od prvního dne jsme se na ně mohli plně spolehnout. Myslim, že v nich všech je opravdu velký potenciál a já se modlím za to, aby ho toužili využívat pro službu našemu Pánu. O programu tábora už bylo řečeno dosti na bohoslužbách a fotek je také víc než dostatek. Každý den jsme se snažili dětem zprostředkovat zajímavé zážitky. Navštívili jsme místní pekárnu, prošli si Sadařovu naučnou stezku v Sosnové. Byli jsme se podívat na hasičské stanici, prožili jsme skoro celý den v lese a nakonec

jsme prozkoumávali krásy křnovské synagogy. Při dopoledních duchovních programech děti zjistily, že i malý človíček dokáže s Boží pomocí porazit obry, že Noe měl kocábku náramnou a náramně se mu vyplatilo, když poslouchal Boha, že je fajn pomáhat a neodvracet se, že i když se někdy v ži-

votě ztratíme, je tady někdo, kdo se nás vydá hledat přes hory i doly a že ten největší poklad nenajdeme ukrytý nikde tady na zemi, ale u Boha. Všechny děti na táboře byly velmi šikovné a hodné. Zapojovaly se s radostí do všech her a byly nadšené ze všech nových zážitků. *Marta Marková*

Dovolená s rodiči - zamyšlení pro dospělé

Letošní dovolená s dětmi byla moc fajn. Velký dík patří Martě Markové, naší organizátorce, která vše zajišťovala a měla velmi kreativní a zábavný program pro děti. Také bylo super, že nám někteří dobrovolníci z řad rodičů chystali výborné snídaně. Jsem ráda, že mě Marta oslovila s žádostí na ranní programy pro dospělé. S radostí jsem to přijala, neboť mi za poslední 3 roky v mateřských povinnostech trochu zakrněl mozek i duchovní růst, tak jsem tuto příležitost využila. Zabývali jsme se, stejně jako děti, dvěma tématy vycházející z knihy Broučci, a to vděčností a poslušností. Nebylo to jen zamyšlení, ale i pár aktivit a sdílení se. U tématu vděčnost byla hlavní aktivita napsat na dřevěná srdíčka, za co jsme vděční. Ta se pak nalepila kolem nakresleného kříže s modlitbou uprostřed. Kříž jsme využili i následující večer k písním a tzišení. Dále jsme měli krátkou seznamovací hru, kdy si každý, kromě představení se, vylosoval lísteček, dle kterého měl jmenovat něco konkrétního, za co je vděčný (např. za jakou osobu, místo, vzpomínku, výzvu, věc, knihu, zvíře apod.). Poté následovalo zamyšlení o vděčnosti. Využila jsem myšlenky Ondřeje Kolářovského (z webu proboha.cz). Z tohoto zamyšlení jsem si odnesla pár poznatků:

- Být vděčný není samozřejmé, je to dokonce pro většinu lidí těžké, protože jsou spíše pořád s něčím nespokojeni.

- Vděčnost nás učí, že náš život není výsledkem náhody nebo omylu. Ukazuje nám, že náš život má smysl. Odhaluje nám, že Bůh má s námi nějaký záměr.

- Vděční lidé jsou zdravější na těle i na duši, podle výzkumů se dožívají vyššího věku a také mají lepší vztahy s druhými lidmi.

- Vděčnost je dobrá pro náš život. Bůh nám to nepřikazuje kvůli sobě, ale kvůli našemu dobru (př. „za všech okolností buďte vděční, neboť to je Boží vůle pro vás v Kristu Ježíši“ 1. Tesalonickým 5,18)

- Není samozřejmé, že náš Pán Bůh přijal za své děti, že nás omilostnil, odpustil hříchy. Nemusel to udělat. Za tento dar bychom měli být nejvíce vděční. Bohu na nás záleží, i když nám zrovna nedává to, co bychom chtěli. Vždyť ani my jako rodiče ve všem svým dětem nevyhovíme, protože jen my víme, co je pro ně nejlepší. To platí i o Bohu a o nás.

Ke konci programu jsme měli pár otázek k diskuzi a malý závěr: Vděčnost nám otevírá oči, učí úctě, tvoří vztahy, zbavuje smutku,

naplňuje úžasem a radostí. Vděčnost je cestou k vnitřnímu pokoji. Vděčnost je cestou k uzdravení lidí kolem mě. Vděčnost poskytuje lásku trvanlivost a svěžest. Vděčnost činí člověka lidštějším.

Druhý den ráno jsme si u tématu „Poslušnost“ nejdříve dopověděli na 2 otázky: Co se nám jako první vybaví na slovo poslušnost? Vzpomenete si na nějaký verš/příběh o poslušnosti z Bible?

Při první otázce jsme se shodli, že to samotné slovo „poslušnost“ zní hodně negativně, že nás omezuje na svobodě, svobodném rozhodování a máme spojení s kázní vojenskou a školní (i rodičovskou). Poté jsme si z nabídky několika veršů z Bible vybírali jeden, který vystihoval nějaký obrázek vyložený na stole (byla použita sada Obrazy života – život v obrazech od Rainera Oberthüra), a vysvětlili to ostatním. Následovalo zamyšlení (přečtení z webu vira.cz) dle knihy „Ve škole Ducha Svatého“, kde se v 6 bodech snažil pisatel vysvětlit, jak je to s tou svobodou a poslušností Bohu.

1. Podtitulek i první bod zněl „Poslušnost Bohu nedělá z člověka loutku!“. Dát se vést Božími příkázáními s vnuknutím Ducha neznamena „letět s autopilotem“ a nemuset tedy nic dělat. Dává naopak prostor pro uplatnění vlastní svobody, zodpovědnosti a iniciativy. Tato svoboda už není chaotická ani vedená povrchními přáními. Bůh je usměřňuje k tomu, co je pro mě nejlepší. Stává se spoluprací s Boží milostí, spoluprací, která nepotlačuje, ale naopak využívá všechny mé přirozené schopnosti (vůli, inteligenci, úsudek apod.).

2. Bůh je náš Stvořitel, v každém okamžiku nám dává život jako svobodným bytostem. On je pramenem naší svobody. Závislost na lidské bytosti může omezovat, ale závislost na Bohu omezením není, protože v Bohu, který je nekonečné dobro, nejsou žádné meze. Jediné, co nám „zakazuje“, je to, co nám brání být svobodní, co brání naší realizaci jako osoby schopné svobodně milovat, být milován a nacházet v lásce své štěstí. Byli jsme stvořeni přijímat a dávat lásku.

3. Co je to svoboda? Svobodou není, že mohu uskutečnit každý svůj rozmar, ale že mohu dovolit, aby se ve mně vynořilo to nejlepší, nejkrásnější a nejhlubší, a nebylo to už dušeno povrchnějšími věcmi: strachy, sobeckými lpěními, sebeklamy. Podřízení se Bohu ze mne tento ochromující krunýř sejme a dá tak volnost tomu, co je ve mně autentické.

4. Zkušenost potvrzuje, že ten, kdo jde s Pánem a nechává se jím vést, postupně zakouší pocit svobody: jeho srdce se nesvírá, nedusí, ale naopak uvolňuje a „dýchá“ stále víc. Bůh je nekonečná láska, není v něm nic úzkoprsého a omezeného. Duše, která kráčí s Bohem se cítí svobodná, cítí, že se nemá čeho bát, že jí nic neovládá, ale naopak, že vše je jí podřízeno, protože všechno přispívá k jejímu prospěchu, příznivé stejně jako nepříznivé okolnosti, dobro stejně jako zlo. Nic jí nepodmiňuje a nic jí nemůže odloučit od Boha, kterého miluje. I kdyby byla ve vězení, byla by šťastná.

5. Skutečné řešení problému svobody není filozofické, ale existenční. Na filozofické rovině můžeme mít vždy podezření, že mezi naší svobodou a Boží vůlí je rozpor. Všechno nakonec záleží na tom, jak se stavíme k Bohu! Rozpor mezi naší svobodou a Boží vůlí se řeší, když se náš vztah k Bohu stane vztahem lásky, a může se vyřešit následovně:

Ti, kdo se milují, svobodně a ochotně sjednocují své vůle, stávají se závislými jeden na druhém a čím jsou spjatější a na sobě závislejší, tím jsou šťastnější a svobodnější. Adolescentovi vadí, že je závislý na svém otci, tato závislost ho tíží, raději by nikoho nepotřeboval. Ale malé dítě (kterým se máme podle evangelia stát) svou plnou závislostí na rodičích netrpí, naopak, neboť tato závislost znamená výměnu lásky: ve všem, co dítě dostává od svých rodičů, vlastně dostá-

vá jejich lásku, přijímá ji a odpovídá na ni svou láskou. Tou splácí vše, co dostává, a projevuje jí právě radost z přijímání.

6. Chceme-li tedy, aby vymizely (zdanlivé) rozpory mezi Boží vůlí a naší svobodou, prosíme Ducha svatého o milost větší lásky k Bohu, a problémem se sám vyřeší. Milovat Boha je tím nejnáročnějším, co může být (je třeba dát se cele: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem celou svou duší a celou svou myslí“ /Mt22,37/), ale zároveň i tím nejméně omezujícím: milovat Boha není omezení, protože je tak krásný a úžasný, že milovat ho je nekonečné štěstí. Bůh je nekonečné dobro, láska k němu nesvírá naše srdce, ale nekonečně je uvolňuje.

Ale naproti tomu, když opustíme tuto perspektivu lásky, když se vztah mezi člověkem a Bohem stane pouze vztahem tvůrce a tvora, pána a sluhy a podobně, pak se problém stává neřešitelným. Jenom láska může překlenout rozpor mezi dvěma svobodami, jenom láska umožňuje dvěma svobodám, aby se dobrovolně spojily.

Milovat znamená dobrovolně ztratit svou svobodu, ale tato ztráta je ziskem, protože mi dává druhého a mne dává druhému. Milovat Boha znamená ztratit sebe, abychom našli ziskali Boha a nakonec v něm našli sami sebe. „Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho“ (Mt 10,39).

Lidka Hoferková

Na plný plyn před 16 lety

Dne 5. a 6. září 2008 proběhla v našem městě mimořádná akce: **Na plný plyn**. Záštitu přijal zdejší sbor evangelické církve a Křesťanské společenství Krnov. Spolupořadatelé byly krnovské nízkoprahové kluby Nautilus a Maják; Armáda spásy a YMCA Krnov. Cílem této akce bylo znovu probudit spolupráci mezi křesťany různých církví a nenásilnou formou oslovit evangeliem občany tohoto města. Během hlavního programu vystoupil s křesťanskou zvěstí Kornelius Nowak – předseda německého křesťanského motoklubu Holly Riders.

R. Rosický a P. Studnička

Tehdy v krnovských novinách vyšel článek Fidela Kuby: /výňatek/

Krnovské náměstí se v sobotu zaplnilo nablýskanými motorkami, na kterých přijeli členové českého motoklubu Road 146 a jejich kolegové z krnovského motoklubu. Název ukazuje na cestu, po které tito motorkáři chtějí jet. Road znamená cesta a číslo 146 je odkazem na biblický verš z Janova evangelia: „Ježíš říká: Já jsem ta Cesta, Pravda i Život“. Motorkáři si, jako všichni ostatní

vyznavači silných mašin, zakládají na vizáži drsňáků, jen na jejich tetování a v nápisech na tričkách se často opakují slova Ježíš, Kristus či Jesus. Ty prazrazují, že tito lidé svou zálibu v motorkách spojují s křesťanstvím... Akce „Na plný plyn“ krnovskou mládež oslovila zajímavým programem. Nechyběly v něm, kromě skákacího hradu a podobných atrakcí, také tvrdý rock, oblíbené motorkářské soutěže – např. hod pneumatikou či držení pneumatiky nad hlavou na výdrž. Akce měla

ukázat, že křesťana ve skutečnosti nedělají šaty ani konzervativní image slušňáka. Motorkáři nabídli k obecné představě křesťanů ve svátečním obleku s bílou košilí zajímavou alternativu. Program na náměstí zakončilo fireshow v podání skupiny Extreme Flamers z dílny krnovského nízkoprahového klubu Nautilus.

V neděli proběhly v našem kostele netradiční bohoslužby. Celá akce se zdařila.

/vm/

Povodeň

DŮLEŽITÁ INFORMACE:

Pokud jste utrpěli škodu, neostýchejte se říct si o pomoc. Stejně tak, pokud víte, že strádá někdo ve vašem okolí, řekněte nám. Dejte nám vědět, co se stalo a jak jste celou povodeň přečkali. Neumíme vyřešit všechno, ale církev má možnosti, jak podpořit ty, kdo trpí; a hlavně víme, že modlitba má velikou moc. Zastavte se pro požeňání a posilu. Zavolejte bratru faráři na číslo 739 244 607.

Vdobě, kdy se toto vydání Dobrého Pastýře chystalo k tisku, proletěla Krnovem, Bruntálem a celými Jeseníky povodňová vlna, která zhasila několik lidských životů a způsobila obrovské škody na majetku všeho druhu.

Myslíme v modlitbách na všechny, kdo ztratili někoho blízkého, i na ty, kteří přišli o své domy nebo majetek:

Pane Ježíši Kriste,

Děkujeme Ti za ochranu v nebezpečí.

Prosíme potěšuj v těžkých chvílích všechny smutné

Pozvedej skleslé

A pomoz nám všem vyrovnat se s následky této katastrofy.

Pošli dobré přátele těm, kdo se cítí na všechno sami,

Ukaž cestu dál těm, kdo se cítí bezmocní,

Mocí svého Ducha svatého dej,

Ať i tato hrůza se nakonec obrátí v požeňání pro nás i celé naše okolí.

Amen.

Pokud byste chtěli pomoci jiným, kteří jsou o tom hůře než vy sami, máte několik možností:

-> zapojte se do dobrovolnické výpomoci – buď přímo u vyplavených sousedů nebo prostřednictvím dobrovolnického centra v Krnově nebo jednotlivých obcích. Pokud byste nevěděli jak na to, ozvěte se nám a poradíme nebo zprostředkujeme kontakt.

-> přispějte darem věcným nebo finančním. Materiální dary přijímají kontaktní centra v jednotlivých obcích, k pomoci finanční můžete využít sbírky, pořádané různými dobročinnými organizacemi – například Diakonií ČCE prostřednictvím účtu **2100691426/2010** (<https://www.diakoniespolu.cz/krize/>).

**Děkujeme za každou pomoc a povzbuzení.
Ať vám Pán požeňná!**